

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:

PE UN AN 2.50 Beller
PE JUMĂTATE AN 1.30 ..
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN — cor.

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODĂTĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 39.
TOATE SCRIERILE LA V. BERBE CAR, KÖRÖS-BÖKÉNY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOAN 14, 6.)

Iisus Christos, cel dintîiu și cel din urmă.

Din nou ne întimpină aceasta însemnare din gura Domnului în sfânta Scriptură, mai pe urmă la Apocalips 22, 13. Ce însemnează și ce ne învață acest cuvânt?

Iisus Christos este cel dintîiu.

Așa este deja în natură. „Prin care a și creat lumea.” El era mai întîiu pe plan și ne-a zidit acest pământ ca locuință. El e și astăzi acela, care nainte de toate e îngrijitorul și nutriitorul nostru, care ne transportează aer și lumină și apă și mii de alte necesare. El a pus toate puterile în natură, le stăpânește și le conduce. Ca un câștigător, îngrijitor de cuartir a făcut El toate pe sama noastră. Dacă-i icrat omului după funcțiune de sute de ani a pași într'un teritor nou a imperiului naturei, atunci o află el, că Domnul a fost cel dintîiu acolo. Când voia să facă un Profesor cu studenții săi un experiment fizical, zise el: „Mă rog pentru liniște, domnilor mei; noi suntem gata, a pune o întrebare înaintea lui Dumnezeu.” Toată cercarea în fapt naturală învață: Eu sunt cel dintîiu.

El e cel dintîiu și în imperiul rescumpărării. „Nu voi m'ați ales pre mine, ci Eu v'am ales pre voi.” „Ales, mai nainte de a se întemeia

lumea.” Planul rescumpărării și toate pregătirile la aceea sunt simbolice. El era cel dintîiu. Și pentru noi personal era așa. Crucea stătea deja acolo, când am venit noi la Iisus cu povara păcatului. Prețul sângelui său zăcea deja gata. Oaia de jertfă era deja junghiată. Manuscrisul putea îndată fi șters, El a pregătit toate. El este ușa la împărăția charului. După care bun a mântuirii ai putea tu întinde mâna în credință, care nu El însăși ar fi pregătit pentru tine? El este cel dintîiu.

El este cel dintîiu în *sfințirea* noastră. „Eu mă sfințesc însumi pentru ei.” El este în noi puterea sfințirii noastre. El lucrează cunoștință, credință și zel la aceea. El merge înaintea noastră în luptă cu vrămașii nostri. Când ajunse Saul cu înarmații săi la Goliat, îl află ucis, David era deja acolo. Așa este Iisus înaintea noastră și pentru noi biruitor. Nu faptele noastre, zelul nostru, biruințele noastre fac sfințirea noastră. El este cel dintîiu.

Chiar în greutățile noastre e El cel dintîiu. „Când a lăsat El oile sale afară, merge înaintea lor”, — în lipsele și pericoalele călătoriei noastre. Precum în bătălie: Oficerii zece pași înaintea frontei. În suferințe și răbdări era El cel dintîiu. Îți lipsește sănătatea, El era bărbatul plin de dureri și boale. Suferi tu foamete, El flămânzea și înseta. Nu ai tu locuință, El nu avea, unde să-și plece capul.

Preste pietri tari, prin văi adânci, sub sarcini aspre pășea piciorul său înaintea ta. El merge înaintea noastră, lăudat fie Dumnezeu! nu oarecare sfânt sau înger. Ei ar putea pentru noi prea lungi sau prea scurți pași face. Iar El, fratele nostru, ne cunoaște pre noi și calea noastră. El este cel dintîiu, chiar și în moarte. El să cobori naintea noastră în Iordan, El zacea naintea noastră în mormânt. Ori și unde ai putea sau ar trebui să mergi tu după voia lui Dumnezeu — Iisus este cel dintîiu.

Oh suflete, fă-l dară pre El ca cel dintîiu în viață. Nu te îmbulzi însuți nainte și nu împinge pre oarecare om, și dacă ar fi cel mai bun, în locul Lui. Îngrijește-te cu sîrguință: „Ca El să aibe în toate întietatea.“ Las să-ți dee El vântul pentru vâlul tău. Jertfește-i lui cea dintîiu în viața ta, tinăreța ta, idealele tale, puterile tale. El să fie cel dintîiu în afacerile tale. Dă lui primele minute a fiecărei zi. Jertfește-i lui cele dintîiu venite ale țarinei și câștigului tău. Predă-i lui copiii tăi noul-născuți. Scrie Numele lui deasupra ușei casei tale nou întemeiată. Ești tu un suflet moale, retras, lipsit de sprîjin ca Ioan, proptește-te pe pieptul lui. Oh fericită-i inima, acărei cunoștință și păfanie o dovedește: „El este cel dintîiu.“

Alui e dară trecutul, alui și prezentul. Însă acui este viitorul? Cum să luptă spiritele pentru domnia din viitor! „Alui Iisus este dimineța“, „și a noastră va fi seara.“ „Religiunea lui Iehova, în formarea ei până la creștinătatea din zilele noastre, se va schimba prin geniul spiritului de sine mântuitor a omului“, așa fabulezeau înțelepții în nebunia lor. El, care era cel dintîiu, va fi și cel din urmă.

Iisus Christos, cel din urmă.

El va scria capătul istoriei lumii. Tot acela, care puse pământul și legile lui în mișcare, le va și opri. Aceasta colibă strălucită, în care a ținut charul tabera, va împătura iarăși mâna sa.

Ori ce și făcură și creară oamenii pe pământ, El va încheia. Ultimul săm, care se va observa pe pământ și de pe pământ, va fi sămnuț Fiului omului. El este cel din urmă.

El va fi împlinitorul lucrului nostru de mântuire și sfințire. Nici un om, și nici vre o biserică, conziliu sau conferințe vor avea a adăugi ceva la lucrul mântuirii lui. Lucrările lui nu sunt destoinice de îmbunătățit. Unii teologi învață, Pavel ar fi format pe deplin învățătura lui Iisus de mântuire. Începuturile cele mici ale lui Iisus au primit continuarea și îndeplinirea lor prin Pavel. Aceasta nu-i adevărat! Iisus este cel din urmă! Toate învățăturile și puterile lui sunt de ajuns la desevărsirea noastră. El nu va lăsa onoarea sa altuia. Fiecare suflet rescumpărat va suna harfa sa sus numai spre a lui mărire. El este cel din urmă.

El va forma piatra încheietoare în casa spirituală a *adunării* lui. El hotărăște numărul deplin a sfinților săi. El să îngrijește pentru aducerea tuturor snopilor săi. Leul din infern nu va vîna nici o oaie dela El. Nimic nu rămâne negată, nici o unghie nu va lăsa El în urma sa. Ca o casă gata, la care înse nu va lipsi nimic, va pune El comunitatea sa înaintea Părintelui său. Întregul corp alui Christos va fi deplin. El este cel din urmă.

Iisus va fi cel din urmă în toate *lipsele vieții*. Precum un capitan nu lasă corabia să în furtună înaintea altimului bărbat, așa va purta Iisus pre fiii săi prin lipsele cele serioase acestei viață pe deplin. Dacă toți oamenii te-au lăsat în greutate, El rămâne încă la tine. Pavel comunică în ultima sa epistolă despre răspunderea sa înaintea împăratului, că toți frații săi l-ar fi părăsit, dară ca cel din urmă a stat Domnul lângă el.

Iisus va fi cel din urmă, care *toate le împlinește*. Deja Iov (19, 25—26.) a mărturisit cu bucurie: „Eu știu, că rescumpărătorul meu trăiește, și ca cel din urmă (adecă ca acela, care și

atunci este încă, când toți alții nu mai există) mă va învia din mormânt." Așa împlinește Iisus viața noastră personală în conlegare cu acest pământ trecător. El va și fi nota finală a cântării întregului curs a acestui period. Toate împărățiile vor fi alui Dumnezeu și a Christosului său. El, nu Satan, are a vorbi ultimul cuvânt. Mielul, precum este junguiat și șade deci pe tron, rămâne împlinirea la toate. „El va fi Dumnezeu preste toate, în veci preamărit.” Mărit fic El! El rămâne cel puternic. Pe vestmântul lui nu se va afla nici un prav a nedesevârșirii, a neajunsului și frângerii cuvântului. El este cel din urmă în desevârșire.

Iisus Christos, cel dintiiu și cel din urmă. Așa să fie în viața noastră. Intre acești doi poli deasemenea să se petreacă ființa noastră cu bucuria și sarcina sa. Mulți au început cu El, dară viața lor să sfârși sub lovitura fulgerului pierzării. Așa să nu fie. Tot aceea ușă de arcă, care să deschide înaintea noastră, să se și închidă în urma noastră. „Eu sunt cel dintiiu și cel din urmă.” Numai astfel vom fi noi fericiți.

Din Wge.

O luptă fierbinte cu un preot catolic.

Întâmplare în vagonul trenului de Iean Petrasz, Missionar polonez.

(Sfârșitul.)

Preotul: „Eu nu știu în fapt, ce să-ți respund D-tale! Eu sunt adecă prin dispută așa de confus și încurecat, că abea mai sunt în stare, a mă putea orienta. Fă-mi D-ta încă unica plăcere și îmi spune, pe care cale și prin ce mijloace ar fi cu puțință, a ajunge la aceasta sfințenie și asemănare de Dumnezeu.”

Călătorul: „D-tale ți s'ar cuveni, a esplica acest mare adevăr a mântuirii, dară nu numai cu vorbe, ci și cu fapte într'o viață exemplară poporului a arăta aceasta lumină a mântuirii.”

Preotul: „Ei bine, iubitul meu; înse eu ași dori a auzi dela D-ta esplicarea sfințeniei amintită. Este mai ușor, a spune ceva, decât a o dovedi.”

Călătorul: „Aici nu trebuiește esplicare. Vă rog, luați D-voastră la mână cuvântul lui Dumnezeu și căutați mai nainte pentru D-voastră o cunoștință clară a voiei lui Dumnezeu. Și apoi puteți D-voastră servi bietului nostru popor ca arătător de cale, care este atât de neștiutor despre sfârșirea căii vieții sale. Sfințenia, care vrea Domnul s'o aibe dela noi, nu zacă în noi, ci ea este în Christos, care după cuvintele lui Pavel ne este făcut de Dumnezeu spre înțelepciune și spre îndreptare și spre sfințire și spre mântuire. (I. Cor. 1, 30.) Ce trebuie deci să facem, ca să fim scăpați de robia păcatului, luminați, îndreptați de Dumnezeu și sfințiți?”

Preotul: „După acest mod am avea numai aceea una condițiune a împlini, și încă a prini pre Domnul Iisus ca Mântuitor și proprietate?”

Călătorul: „Putea-ai doară D-ta să-mi spuni, unde stă în Biblie scris, că în primirea personală a Rescumpărătorului întregul secret a mântuirii noastre să cuprindă?”

Preotul: „Hotărit nu o știu eu; dară eu cred, că câteva stau despre aceasta scrise în Evangelia lui Ioan.”

Călătorul: „Da, noi cetim în ințiul capitol a Evangheliei numită în v. 12: „Iar câți l-au primit (adecă pre Iisus), acelora li s'a dat dreptul, a se numi fiii lui Dumnezeu.” Este totuși de înțeles, că noi prin însușirea Mielului lui Dumnezeu ajungem destoinicia, a fi dreți și sfinți.”

Preotul: „După toate acestea văd eu deci, că D-ta ești un Protestant tare fert și altă nimic.”

Călătorul: „Deci, atunci e Cuvioșia-Ta deasemenea un Protestant, numai că cu ceva mai tare ca mine.”

Preotul: „Ce — eu — un Protestant? ... Ca să mă ferească Dumnezeu! Dela talpă până la creștet sunt eu un catolic aspru!”

Călătorul: „Ach nu, D-le Preot! Noi amândoi suntem Protestanți; că fiecare e așa unul, care arădică protest contra căruiva sau la ceva. Eu deci protestez contra ziselor D-tale, și D-ta faci tot aceea contra vorbelor mele. Deci rămâne cauza principală, cine are dreptul.”

Preotul: „Din punctul de vedere a filosofiei privit, ai D-ta drept, că fiecare protestator este un Protestant. Dară eu cuget, deși vă puteți numi D-voastră „Comunitatea creștinilor credincioși“, totuși vă aflați în rătăcire și nu aveți biserica adevărată.”

Călătorul: „Cu ce voiești D-ta să motivezi aceasta îndoială?”

Preotul: „Eu îmi trag consecuența simplu de acolo, pentru că voi ați părăsit biserica adevărată.”

Călătorul: Aceasta afirmare nu corespunde faptului. În adevăr stă cauza așa, că noi ne-am luat rămas bun dela biserica rătăcitoare și ne-am alăturat celei adevărate și biblică.”

Preotul: „Eu trebuie să dau onoare adevărului și să mă plec la aceea, că biserica noastră s'a rătăcit de multe ori și a făcut lumii un scandal. Dară totuși este numai biserica catolică de însăși Iisus întemeiată pe sfântul Petru și cu așa putere înzăstrată, că nici chiar porțile iadului nu o pot birui.”

Călătorul: „Doară mi iertat să vă amintesc istoria lui Samson, care nu știa, când s'a îndepărtat Domnul dela el. Deși era el dăruit de Dumnezeu cu putere eroică, totuși căzu el de unul atac a Filistenilor și-i fură amândoi ochi scoși de ei. Și aceasta era fructul și urmarea de acolo, că să îndrăgi în Dalila filisteană cea frumoasă. (Jud. 16, 4—21.)”

Preotul: „Eu cunosc bine aceasta istorie. Dară ce voiești D-ta să-mi spuni cu aceasta?”

Călătorul: „Cu aceasta am voit numai să arăt, că, deși era Samson înzăstrat de Dumnezeu însăși cu putere neînvingibilă, el totuși să jucă și pierdu darul. Cel mai trist era la aceasta, că Dumnezeu s'a îndepărtat dela

el și el nici nu o știa, și așa fu el un serv orb în moara Filistenilor.”

Preotul: „Și D-ta cugeti, că și noi catolicii suntem așa oameni?”

Călătorul: „Eu nu numai cuget, ci eu o pot de sigur să v'o dovedesc, că nu numai biserica catolică, ci și toate bisericile de stat și lumești sunt de mult biruite de domnul întunerecului și să află deci în robia acestui tiran. — Și la aceasta sunt ele încă într'atâta de orbite și întunecoase, că nici nu vreau și nu pot s'a canoască, cât de demult sunt părăsite de Dumnezeu.”

Preotul: „Acuma-i destul! Așadară după înțelesul D-tale e biserica noastră, mai lătită pe globul pământului, care cuprinde milioane de suflete, poșede miliarde în avere și sub conducerea cea înțeleaptă a sfântului părinte (Papa) să bucură de stima cea mai mare, care reprezentează pre Christos pe pământ, să fie lăpădată de Dumnezeu, căzută, oarbă și în robie întunecoasă?! Și D-ta îndrănești a spune aceasta? Care altă religione are așa mijloace și așa drept dela Dumnezeu, a deschide și a închide cerul pentru oameni?”

Călătorul: „Cuvioșia-Ta ai vorbit deci așa mult. De departe să pare a se vedea frumos, și celor simpli le sună aceasta minunat încântător. Dară adevăr conține așa mult, ca un pânjin miere! Oare este mulțimea cea mare a membrilor, capitalul cel bogat și onoarea înaintea oamenilor o dovadă la aceea, că biserica este dela Dumnezeu? Nu este tocmai aceasta cauza, pentru care Dumnezeu de mult nu mai poate fi în mijlocul vostru? În loc a căuta onoarea Domnului, căutați onoarea dela oameni și vânați după Mamon! Și pentru ce aveți voi în locul Domnului Iisus pre Papa? Doară pentru aceea, pentru că Christos zice către credincioșii săi: „Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul lumii?” (Mat. 28, 20.) Prin urmare nu mai poate El fi la voi!”

Preotul: „Și D-ta nu te temi de Dumnezeu, a spune așa ceva? Bise-

rica noastră să fie fără de Dumnezeu? Iă, care are puterea, a ierta și a ținea păcatele, care are cheile împărăției cerului în mânele ei și nu a lăsat până acuma să 'i să răpească? D-ta poți spune, că aceasta biserică este în captivitatea stăpânului întunecului?"

Călătorul: „Da, așa este. Eu o pot spune și o pot motiva, că biserica catolică de astăzi nu este aceea, care a întemeiat-o Christos pe mărturisirea lui Petru. Cea de acuma e numai o organizațiune omenească, care asemenea celorlalte reuniuni prin puterea spiritului omenesc, a moralelor, a capitalului și a politiceii să înfrână. Dară cerul nu-l deschide ea, ci mai mult îl închide unui biet popor ușor crezător.“

Preotul: „Că biserica noastră nu mai este aceea, ce ar trebui să fie, o recunosc și eu. De multe ori am stat eu în loc cugetând despre acest punct. Dară oare să fie darurile cele mari alui Dumnezeu de mântuire, cari noi le avem, înzădar, fără de valoare și fără efect?"

Călătorul: „Cari daruri le cugeți D-ta de exemplu?"

Preotul: „Nanu, D-ta nu ști aceasta, de exemplu serviciul sfintei liturgie, taina, consacrară, prefacerea corpului și sângelui lui Christos, comuniunea și deasemenea lucruri sfinte?"

Călătorul: „Privești D-ta aceste lucruri ca de lisus introduse, ordinate și aducătoare de mântuire?"

Preotul: „Dapoi, dacă D-ta vrei să fi așa de cuminte, atunci spunemi odată, de unde își au aceste invențiuni originea lor.“

Călătorul: „Așa înțelept nu sunt eu dela mine însu-mi. Dară eu stau înaintea D-tale, Cuvioșia-Ta, și te rog asemenea căruntului celui muribund, acărui ochi să întunecaseră și el să ruga strigând: „Ach, luminați-îmi, luminați-îmi, că eu sunt în întunecrec!“ Și deși au aprins casnicii lui toate lămpile, să văieta săracul neîn-

țecat: „Eu tot nu pot vedea!“ Așa mă rog și eu în locul fraților mei muribunzi și strig: „Vă rog, luminați-ne cu adevărul lui Christos sau mergeți din cale și nu ne întunecați soarele!“ Că toate, ce numești D-ta ca aducător de mântuire și darurile bisericeii, nu este nimic alta decât metode născocite de oameni lacomi. Pentru aceea nu sunt ele daruri de mântuire, ci numai învățături rătăcitoare și aducătoare de pierzare.“

Preotul: „Hm, hm! Poți D-ta oare dovedi, că aceste invențiuni în biserica noastră sunt născocite și introduse de oameni?"

Călătorul: „D-ta ai face mai bine, dacă ai încerca a-mi aduce dovezile la aceea, că aceste ceremonii sunt dela Christos sau că și astăzi să folosească așa, cum le-a întemeiat El.“

Preotul: „Aha, cât de viclean ești D-ta, Domnul meu! D-ta ști foarte bine, că eu nu pot duce aceasta la sfânta Scriptură, și pentru aceea păsești spre mine așa de cu știință de sine cu aceasta pretindere. D-ta trebuie să ști, că noi nu numai Biblia avem, ci noi ne ținem de tradițiuni, care și mai mult conțin decât cele două testamente și ne sunt normative.“

Călătorul: „Așaa! Acuma iai sborul la tradițiuni! Dacă acestea sunt vouă normative și ascund în sine mai mult adevăr decât Biblia, pentru ce predicați din ea pe amvon? Pentru ce amăgiți astfel poporul, precând arătați, că le-ați aduce Evangelia, și în fapt cugetați și trăiți după tradițiuni? Nu ai cetit D-ta încă, ce zice Dumnezeu la aceasta: „Blăstemat să fie, care nu împlinește toate cuvintele acestei legi, ca să facă după ele!“ (V. Moisi 27, 26.) Apostolul Pavel scrie: „Chiar înger din cer de ar predica altă evanghelie afară de ceea ce noi v'am predicat, să fie anathema.“ (Galateni 1, 8—9.) „Cel ce calcă ordi-nul și nu rămâne în învățura lui Christos, nu are pre Dumnezeu.“ (II. Ioan 9.) Ce zici deci D-ta la acestea, D-le preot?"

Preotul: „Eu nu pot la acestea nimic răspunde, că trebuie cu amar să mă cobor aici. Dară aceea îți făgăduiesc D-tale: De astăzi înaintea voiu începe a ceti mai cu sirguință sfânta Scriptură și a o studia. Și dacă noi mai odată vom fi aduși la olaltă de Dumnezeu, atunci am nedejde, că ne-om putea mai bine înțelege. Așadară călătorește cu Dumnezeu! La revedere!”

Călătorul: „Fii recomandat Domnului! Binevoiască Duchul lui Iisus a rămânea cu D-ta și te conducă în tot adevărul!”

Din Wgo.

Cugetări despre lucrul școlii de duminică,

despre scopul, importanța și folosul ei.

I. Scopul ei.

1. **Pocăirea copiilor.** Despre mântuirea lor din păcat, fărădelege, piericol și pierzare. De aceasta au toți lipsă, încă și copiii tînări: Ei sunt păcătoși din naștere și prin faptele lor. Pentru aceea au ei lipsă de espiare, iertare și îndreptare, sunt lipsiți de nașterea din nou, de reînnoire, curățire sfințire și rescumpărare și pentru aceea au lipsă de creștere, de pregătire pentru chemarea lor pământească și cerească.

2. **A-i duce pre ei la Iisus:** Ei sunt ai lui, El i-a rescumpărat și voiește a-i ținea între ale sale. El nu numai în general îi voiește pre ei, ci deja din tinărețea cea mai crudă a-i avea. (Marcu 10, 14.) El voiește a-i îmbrățișa din tinăreț. Dorește dela ei iubirea lor tînără, viața și serviciul lor de tinăreț. Într-asta să desfătează El și își află plăcerea. Pentru El nu există mai plăcut și mai valoros, și locul copilului este la El: singur aici să fie ei și să și rămână. (I. Ioan 2, 28.)

3. **Ca să fie membri adunării și bisericii lui.** El vrea să zidească adunarea sa, dară mai ales din inime tînăre vrea s'o facă El: Adunarea ce constă din copii, din inime tînăre sunt o plăcere

singulară și o priveliște nespuse de măreață, pentru îngeri și oameni, dară mai ales pentru El. El vrea a se desfășta în adunarea sa, adevărat corpul său. El voiește a să plăcea în dulcoarea și frumusețea corpului său.

Ca suflete tînăre să fie ca potrivită în alcătuirea cea vie a adunării sale: ca să servească spre înnoirea durabilă și neconținută a ei. Nainte de toate ei să facă creșterea corpului — atât în număr, cât și în privința formei și plăcerii. Cu plăcerea și frumusețea, care le-a dat lor Domnul, să deie ei corpului frumusețea tînărimii, elasticitatea și sprintenitatea și destoinicia lor spre împlinirea chemării.

4. **Creșterea ei pentru împărăția lui Dumnezeu și serviciul ei:** Așa, că cu dulcoarea, cu ființa lor tînără și de Dumnezeu sfințită, cu serviciul lor, cu lucrarea și modul vieții lor să înfățișeze frumusețea împărăției lui Dumnezeu și domnia lui Iisus Christos. Ei trebuie pregătiți ca de împlinitori desevârșiți a sfintei și măreții lor chemări, spre mântuirea oamenilor și spre mărirea și onoarea lui Dumnezeu, — acesta să fie scopul cel sigur a lucrului nostru în școala de Duminică.

II. Importanța ei cea mare.

1. Aceasta de acolo să lămurește deja, că Domnul pre copii deosebit îi iubește și aceea vrea, ca să-i îngăduim a merge la El, adevărat să nu le stăm în cale, să nu le punem piedică în cale și tot aceea, ce zace în calea lor, să îndepărtăm și să-i ducem la El. Aceasta pune o datorință mare și serioasă pe umerii, nu mai puțin pe fiecare creștin. În tot cazul datorința mai cu credincioșie, mai cu zel, mai predată de sine și cât să poate mai lucrătoare în lucrul școlii de duminică.

a) Noi de sigur stăm în cale și punem piedică înaintea lor atunci, când negrijim datorința noastră la creșterea lor în privința mântuirii lor, venirii lor la Iisus, introducerea lor

în adunare și a servirii lor pentru împărăția lui Dumnezeu și dacă facem aceasta numai cu lenevire, cu puțină serioșitate, zel, predare, credincioșie și numai cu neistețime o facem.

b) Și acelea piedice, care le stau în cale, acărora îndepărtare este datorința noastră mai serioasă, sunt foarte numeroase. *Piedice în noi însuși:* Neștiința lor despre starea lor stricăță, pierdută și vrednică de condamnat, nu mai puțin despre lipsa mântuirii lor, din ce ar sta, cum ar putea ei această afla și ce au de făcut ca s'o dobândească; împictirea inimii lor și necredința lor. *Piedicile din jurul lor.* Doară în proprii lor părinți, dacă aceia sunt nepocăiți sau li s'a pare a fi pocăiți, dară doară datorința către proprii lor copii și viața în adevăr pioasă o negrijesc, în lumea cea necredincioasă cu multele eiilde rele, în societatea copiilor necredincioși sau puțin pioși: în școală, dacă nu au învățători credincioși; creștini călduți, leneși, ne-spirituali, și cu cuget pământesc, ba în adunări, dacă acelea nu stau pe înălțimea problemei și dacă unii dintre membri nu-și împlinesc datorința cu credincioșie și trăiesc o viață scandaloasă; în școala de duminică, dacă în aceea punctualitatea lipsită, predare și serioșitate, sîrguință și credincioșie, prietiniua cea atât de lipsită și căldura, simțul cel într'adevăr sufletesc și plinitatea spiritului și viața și umblarea cea sfântă și pioasă lipsește; ba în vestitorii evangheliei, dacă nu împlinesc chiamarea lor cu serioșitatea lipsită, cu căldura adevărată și cu credincioșia nelipsită și dacă nu trăiesc ei lucrează așa, cum s'ar aștepta dela ei.

Toate aceste piedice sunt contra lucrării școlii de duminică și acestea, ca nici una să nu rămână, este datorința serioasă și nelipsită a fiecărui creștin.

2. Cel mai important e aceea, ca copiii să se pocăiască din tinărețea lor mai fragedă, ca să fie cât mai iute smulși din lume, de ființa și înriurirea ei și să fie puși sub charul cel scutitor alui Dumnezeu și sub înriuri-

rea creșterei lui, până încă nu s'ar fi dezvoltat prea tare în ei răutatea, până nu ar învăța dela alții multă răutate și până nu s'ar fi întărit în ei domnia celui rău, înriurirea lumii și a întunerecului.

Cu cât mai puțin s'a dezvoltat în ei răutatea, cu atâta mai ușor pot fi scăpați de ea. Cu cât mai puțin au luat în ei din răutate, din lucrurile lumii păcătoasă, cu atât mai cu puțină osteneală o lapadă dela ei. Cu cât mai puțină vreme a împietrit păcatul și lumea inima lor, cu atâta mai ușor îi putem trezi spre pocăință. Cu cât mai puțină vreme a sămănat Satana în inima lor sămănta cea rea, cu atât mai ușor scăpa din nou de roada ei piericuloasă.

E lucru de tot nescusabil a lăsa sufletele tinăre pe sine și păcatul cel în ei locuitor lumea și răutățile ei, cari le încunjură, sub înriurirea puterii întunerecului și răutatea, care este în ele, dacă lăsam să se coacă și a deveni o putere deplină în ei.

Cu cât este omul mai tinăr în viață, cu atâta mai puțin este îndepărtat de Dumnezeu. Dară cu cât mai multă vreme rămâne copilul necredincios, cu atât mai departe rămâne de Dumnezeu și să înstreinează de El. Cu fiecare cias, în care rămâne copilul nepocăit, crește în el stricăciunea inimii și ființii lui, înriurirea lumii și a Satanei, răutatea domnește în și preste el. Și așa cu fiecare cias, în care copilul rămâne sub stăpânirea lumii și a Satanei, devine mai cu greu și mai fără nădejde pentru pocăirea lui.

Pocăirea copiilor e desigur mai ușoară, cu cât mai iute și mai grea, cu cât mai târziu să întâmplă. Tocmai pentru aceea proporțional mai mulți mai de tinări decât mai bătrâni copii să pocăiesc. Și pe sama copiilor tinări către aceia, cari să pocăiesc în bătrîneț, dacă după cum Domnul voiește (Marcu 10, 14.) i-am conduce la Domnul, în fapt și cu serioșitate am lucra. Unde este mic numărul copiilor pocăiți, acolo numai pentru aceea este așa,

pentru că nu i-au condus la Domnul după voia lui: El de sigur i-a voit pre ei!

Pocăirea de timpuriu a copiilor nu numai că-i mai ușoară, ci-i unica garanță în aceea privință, că tocmai să pocăiesc și nu mor în păcatele lor. Dară deoarece foarte mulți copii mor de timpuriu, despre mulți aceea trebuie să spunem. Sau a se pocăi de timpuriu sau a rămânea nepocăit și nemântuit a muri în păcat. Ce înfricoșat păcat este dar aceasta, dacă nu am adus copiii destul de timpuriu la Domnul!

Pocăința cea de timpuriu nu numai mai cu ușor să întâmplă, și scutește de piericoale și suferinți nespuse de multe, nu numai unica asigurare în contra nepocăirii și morții în păcat, ci înainte de toate și de cea mai mare valoare.

Celor ce să pocăiesc de timpuriu trebuie proporțional mai puțin să părăsască, să uite și să aducă la cale și mai ușor să pot aplica spre bine și a-i înduplica a face binele. Cu cât mai de timpuriu trăiește omul, cu atât mai primitoare e inima și mintea lui, cu atât mai potrivit este spiritul lui spre creștere și cu atât mai adâncă și rămânătoare impresie poate exercita spre el binele sau răul. (Prov. 22, 6.) Cât de important este dară a opri pe copiii de toată înfrurirea rea și cu cât mai de timpuriu a-i atrage sub înfrurirea charului lui Dumnezeu și a tot binele și cu toată sîrguința și stăruința a-i înfruri și a-i învăța spre tot binele! Dară nu numai că copiii de timpuriu dispun cu înțelepe spre ce-i mai bun și bun, — ci are cea mai bună cuprindere la învățatură și are cel mai mult timp a-și însuși ce-i bun, ca aceasta să devină natura sa proprie.

Cea mai multă capacitate și mai multă vreme va avea la tot binele și va crește către bine, va spori și va desvolta, va fi mai deplin și potrivit. Și folosind toate lucrurile dobândite, învățate, vor avea cea mai multă vreme spre activitate. Ce o dobândă

nemăsurată către bine și în privința lucrului Domnului! Ei primesc mai iute și pe mai multă vreme binele și astfel cu atâta mai mult. La învățatură sunt mai potriviți și pentru aceea învățat mai mult. Ei cu mult mai înainte și mai departe găzduiesc cu darul dobândit și pentru aceea mult și mult mai mult. Cu toate aceste lucruri dobândite, învățate sunt mult mai bogați în Domnul, adunării și omenimii mai folositori. Și la întreaga aceasta viață mai bogată, mai fericită, mai binecuvântată și mai folositoare s'a dat și mai multă vreme de activitate. Ce nespuse dobândă poate veni din oamenii cei acuma foarte tineri, dară în privința lor adunările noastre și noi cu toți ne facem datorința! Din așa școlari tineri pot veni și vor veni lucrătorii cei de lipsă, ca așa unii, precum nouă ne lipsesc.

III. Folosul

Scoala de duminică o înființează învățătorii școlii de duminică. Școlile de duminică în tot locul, în tot orașul, în tot satul, sunt unde sunt învățătorii a școlii de duminică. Numai în așa locuri nu sunt școlile de duminică, unde nu este învățător a școlii de duminică. Și acolo nu sunt învățătorii a școlii de duminică, unde nu sunt adunări și creștini implinitori de chemarea și datorința lor.

Copii sunt în tot locul, trebuie numai căutați și aduși, nu mai puțin trebuie ținuți în școala de duminică. Trebuie învățați în mod corespunzător, trebuie conduși la Dumnezeu și adunarea lui și trebuie crescuți și calificați spre serviciul sfânt.

Repetăm: „Școala de duminică o înființează învățătorii școlii de duminică.” Pentru aceea să fie învățătorii școlii de duminică adevărați învățători. Așa oameni să fie ei, cari într'adevăr iubesc pre Dumnezeu, mai mult, decât altceva și mai mult, decât pre sine; mai mult, decât toată prosperitatea. Așa oameni să fie, cari iubesc pre aproapele lor, dară mai

ales pre copii, așa, ca pentru ei să jertfească toate: banii, binele, sănătatea și onoarea, dobânda și prosperitatea. Dară nu-i iertat a-i lăsa a se pierde în păcatele lor, fără de Mântuitorul și mântuirea lui și nu-i iertat a-i lăsa fără de aceea, ca să nu-i crească spre serviciul și împărăția lui Dumnezeu și spre vecinica fericire.

Doară nici nu există om pocăit și constrâns de iubirea lui Dumnezeu și plin de Duchul sfânt, care să nu fie în stare a învăța copiii, a-i conduce la Mântuitorul și a-i crește spre serviciul lui Dumnezeu și pentru împărăția cerului. Dară e sigur aceea, ce trebuiește la aceasta: căldura cea mai curată a inimii, viața cea sfințită, impulsul iubirii celei mai sfântă, predarea cea mai deplină și însuflețirea cea mai tare către lucrul Domnului. Înțelepciunea dumnezească, trudirea cea mai credincioasă, cugetul și spiritul cel mai umilit, gingășia cea mai mare a inimii, a cugetului și simțului și stăruința cea preste toate învingătoare.

Lucrul școalei de duminică e de sigur punător de temelie și așazis lucrul cel mai roditor în împărăția lui Dumnezeu și pentru aceea e cel mai valoros, cel mai necesar la zidirea durabilă a adunării lui și lățirea împărăției lui. Totodată cel mai iubit și mai valoros. Fiecare lucrare în împărăția lui Dumnezeu e plăcută și frumoasă, prețioasă și dulce, dară lucrul școalei de duminică e mai mult aceea. Fiecare lucrător, care lucră în lucrul împărăției lui Dumnezeu, deși face lucrul său cu iubire, cu toată predarea și credincioșia, e vrednic de pismuit, dară aceia, cari pot lucra în școala de duminică și în general la tinărime, cu atât mai mult sunt vrednici de pismuit.

Pentru aceea e lucrul școalei de duminică datorința cea dintâie și mai importantă a fiecărui creștin și adunare. Creștinii, dacă sunt adevărați, sunt regi și preoți. Iar preoții sunt chemați și aceasta li datorința, ca ei să fie cei mai îngrijați, cei mai pre-

dați, îngrijitorii cei propriuzis a tuturor membrilor și binelui lor. Astfel tot creștinul este adăugător și îngrijitor chemat și îndatorat a împărăției lui Dumnezeu, ca în fiecare ram a lucrului, dară mai ales în lucrul punător de temelie și mai roditor, pe teritoriul școalei de duminică și a tinărimei.

Pentru împărțirea lucrului doară nu fiecare ar putea lucra în școala de duminică, dară e sigur, că datorința sfântă a fiecărui creștin și membru a adunării e a se interesa și gândi cât mai serios față de acest lucru, ca să se facă în modul cel mai bogat, mai bun și mai fructifer.

Aceasta-i, după cum s'a mai spus, datorința *fiecărei* adunare și a *fiecărui* membru a ei. Aceasta datorință să zacă ca deosebită greutate pe inima părinților, cari au copii, a conducătorilor adunărilor, a lucrătorilor ce lucră în împărăția lui Dumnezeu și pe a toți aceia inimă, cari pentru acest serviciu mai ales sunt chemați și calificați. Dară totuși desigur pe inima fiecărui membru a adunării, fie acela tânăr ori bătrîn, bogat sau mai slab înzăstrat. Desigur fiecăruia, care este alui Christos, a zis El: „Lăsați copiii să vină la mine și nu-i opriți!“

* * *

Cum stă la noi și între noi acest lucru tot așa de plăcut, precum și de lipsă a școalei de duminică? Oare avem tocmai atâtea școale de duminică câte ar fi de lipsă și câte ar trebui și putea să fie? Oare sunt între noi atâți învățători a școalei de duminică, câți ar fi de lipsă cum ar putea și ar trebui să fie? Facem noi tot acela lucru cu iubire, cu zel și sîrguință, însuflețiți și cu credincioșie, ce aceasta poștește și merită și tocmai pentru aceea trebuie făcute? Aducem noi cu toți toate aceste jertfe, care le merită și le poștește dela noi, ca să înființăm destule școale de duminică și să grijim acelea și să facem tot ce este cu putință, ca să fie folositoare, ca să înflorească.

Face-se la noi și prin noi tot aceea și ce este de lipsă la aceasta și de folos în aceea măsură și așa, cum ar fi aceasta de lipsă și bine după cum o poștește Domnul dela noi? Henric Meyer.

DIN FĂURIE.

Un băiet mic de șapte ani ar fi dorit a face odată ceva foarte mare, ceva, care ar fi corespuns în fapt puterii cele mare, care o simți el în sine. Dară ce? Aceasta era întrebarea. Așa zăcea el de multe ori pe patul său încă treaz și privea în noaptea întunecoasă, și apoi își aduse aminte de lotri, despre cari el totdeauna vorbea bucuros, când pășea prin pădure la mâna tatălui său. Dapoi da, el voia a birui lotri și a-i preda judecătoriei.

Dară cum? Acuma ajunge el cu fantasia sa înflorită la o idee de tot nouă. „Eu voiu gădăli pre lotru“, zise el, „și apoi, când are să ridă tare, îi dau o lovitură, care îl va face nesticăcios.“

La aceasta idee încă nici unul, care avea de lucru cu lotri, n'a ajuns! Și cât de simplu! Da, încă am zice, că într'aceasta zace sânt și e așa ușor de făcut.

Dapoi da, în teorie! Tot așa, cât este de ușor în teorie, a sta probele credinții. Cum a bătut deja multor noupocăiți inima, când au auzit despre luptele cele grele a bărbaților credinții și despre biruințele cele mari, cari ei le dobândiră în fine pe lângă toate piedicele și opunerile! Atunci lumină un foc minunat în ochii lor: Da, da, aceea voim și noi să facem! Doară încă ceva mai bine! Fără suspin! Fără șovăire! Fără îndoială! Cu un zimbet pe buze și cu o cântare în gură voim noi a mărturisi pre Mântuitorul nostru în probele cele mai grele!

În așa cugetări a venit câte odată, că așa teoretici curagioși a credinții

au dorit a avea câte o strimtorare cât de mare — da au dorit-o!

Ach, să ne ferim noi! Aceasta cu gădălirea lotrilor e numai ceva, când ședem într'o odaie caldă și n'avem a ne teme de nimic, și aceea cu zimbetul pe buze și cu cântarea pe limbă e numai ceva, când am mâncat bine și beut! Câți s'au uitat, când a venit în fapt vr'o strimtorare preste ei, de tot spăriați în jurul lor și au întreat, de ce trebuia să-l nimercească tocmă aceasta, s'au pentru ce o fi putut el să se inviniască în aceasta, și apoi au ajuns de tot ticăloși, rușinați. Din biruința cea mare fu o cădere mare.

Să poate să fie, că în fiecare păhar a strimtorării să află câte un pic de miere. Dară dacă e acesta cazul, atunci zace el de tot jos pe fundul păharului, și mai nainte trebuie golit întregul păhar a strimtorarilor până am ajunge la picătura de miere.

Pentru aceea voi teoretici a credinții, nu umpleți așa tare gura. Nainte de toate nu vă rugați pentru strimtorare! Aceasta vine de sine! Ea vine mai iute, decât o gândim! Și când e aici, pretinde ea toată puterea și charul, care numai le puteți avea, ca să nu gătiți Mântuitorului vostru dispreți și rușine. Și preste împărțirea amărăciunilor în viața noastră veghiază un Părinte înțelept. Să ne încredem noi lui! El o va face bine!

* * *

„Noi am desfăcut (tăiat) omul întreg și n'am aflat nici odată un suflet“, zic medicii.

Ar vrea să ni se pară, că așa declarări numai în evul mediu ar fi fost cu putință, și totuși e tocmă din contra cazul. Tocmă știința noastră de astăzi, care o aduse așa „nemărginit de departe“ este, care aceasta zicală din nou o repetează ca o rugăciune și capătă pentru ea aplaus bogat.

Așadar omul nu are suflet, pentru că acela nu să poate nici vedea, nici auzi, nici gusta, nici simți, nici amirosa.

Bine, să primim odată, că e așa! Așadară vă rugăm noi, voi domnilor, tăiați pre cel dintîiu, care moare din șirele voastre, și scoateți din el mîntea. Puneți-o înaintea noastră pe masă și declarați: Aceasta a fost mîntea lui!

„Imposibil!”

„Prin urmare colegul vostru învățat n'a avut minte! Voi nici aceea nu o puteți nici vedea, nici auzi, nici gusta, nici simți, nici mirosă.”

„Ce consecuență dăsnică!” trebuie să auzim din partea voastră.

„Bine, atunci tăiați conștiința din el și o puneți înaintea noastră pe masă, ca noi s'o putem cunoaște.”

„Imposibil!”

„Așadară n'a avut el nici conștiință?!”

„Așadară vă rugăm noi domnilor, tăiați patriotismul din el și ni-l puneți aici pe masă.”

„Imposibil!”

„Nici aceea nu să poate la voi? Atunci tăiați din el voința și o puneți aici — sau simțul — sau iubirea — sau credințioșia — sau memoria.

Nimic nu veți putea afla. Prin urmare nu avea omul nici patriotism, nici voie, nici sîmț, nici iubire, nici credințioșie, nici memorie. Oare ce a fost omul propriuzis? Voi l-ați lăudat pentru știința lui, caracterul lui cel neclătit, patriotismul lui, conștiințioșia lui, și totuși l-ați desfăcut și n'ați aflat nimic din ele! Sau doară nu voiți voi domnilor a vă acomoda, a recunoaște lucruri spirituale, pre cari voi nu le puteți apuca, măsura și cumpeni?

Materialismul ateistic e totuși o opiuniune (părerere) foarte săracă a lumii. El tăgăduiește pre Dumnezeu, tăgăduiește sufletul, tăgăduiește vecinicia! Dece? Pentru că el însăși vrea să fie Dumnezeu și să arădice înțelepciunea sa ca Dumnezeu pe tron. A îndestula înse nu poate el pre nimene, nici fericirea pe pămînt nu o poate înălța — un sîmă a neputinței acestor zei!

Să rămănem noi dară la Dumnezeu cel bătrîn, care ni s'a descoperit și prin care a primit viața noastră conținut dumnezeesc!

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă în 1 Iunie.

22. Iosef și Benjamin.

I. Moisi 43, 15—34.

Cuvînt de aur: „Cine iubește pre fratele său rămăne în lumină.” I. Ioan 2, 10.

Frații lui Iosef s'au întors din călătoria lor în Egipt fără de Simeon. Pe cale au fost încă ei înspăimîntați prin aceea, că fiecare își află banii săi în sac. Părintelui Iacob istorisiră ei deci, cum au umblat în Egipt, și cum putură scăpa, dacă vor aduce și pre Benjamin. Aceasta dădu pentru Iacob din nou o durere mare, căreia îi dădu el loc în cuvintele: „Voi mă lipsiți de fii! Iosef nu mai este, Simeon nu mai este, și acuma vreți să luați și pre Benjamin; toate au venit asupra mea.” (cap 42, 36.) Aici pași deja Ruben în mijloc pentru Benjamin; dară Iacob nici de cum nu să arată învoit, a lăsa pre Benjamin să meargă. Dară când foametea ținu și bucatele aduse erau consumate, ceru Iacob, ca fiii săi să meargă iarăși la Egipt după bucate. Iuda îi arată, că nu li cu puțință, a merge la Egipt, dacă nu vor lua și pre Benjamin cu ei. Când Iacob încă nu să invoiește, a lăsa pre Benjamin, atunci să pune Iuda garant pentru el. „Eu voiesc să fiu garant pentru el, din mânele mele îl pretinde. Dacă nu-l voi aduce și nu-l voi pune înaintea ochilor tăi, voi purta în toată viața mea vina.” Acumă să invoiește Iacob, dară încă dă ordin, ca omului celui aspru din Egipt să 'i să ducă dar, ca să-l împace. Și banii cei aflați în saci să-i iee cu ei. Cu dorințele cele mai calde de binecuvîntare și în durere mare lăsă Iacob pre fiii săi să meargă.

Aici vedem noi: 1. Frații lui Iosef sunt primiți cu prietenie de el. (v. 15—24.) 2. Frații lui Iosef sunt primiți de el ca oaspeți. (v. 25—34.)

Întrebări: 1. Unde merseară fiii lui Iacob, ca să cumpere bucate? 2. Cum o păfiră ei în Egipt? 3. Pre cine trebuia să-l lase acolo din mijlocul lor? 4. Pre cine să-l aducă ei în tot cazul, dacă vor mai veni? 5. Cum să arată Iacob la aceasta? 6. Cine pași deci ca garant pentru Benjamin? 7. Cum fură deci frații primiți în Egipt? 8. Ce le făcu lor încă frică și grijă? 9. Cum îi mângăie găzduitorul lui Iosef? 10. După ce întrebă Iosef? 11. Cum o păți el, când văzu pre Benjamin? 12. De ce să uimeau frații, când fură puși la masă? 13. Ce ne învață pre noi aceasta lecțiune?

Duminecă în 8 Iunie.

23. Cum cercă Iosef pre frații săi.

I. Moisi 44, 1—17.

Cuvânt de aur: „Mărturisiți-vă unul altuia păcatele, și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați!” Iacob 5, 16.

Iosef a fost primit pre frații săi cu prietenie și i-a ospătat. El le și dădu prin servi bucate de bogat, și banii încă trebuiau să fie puși în saci. Dară el luă o cercare foarte serioasă a cugețării și simțirilor lor către Benjamin și către tata lor înainte, care trebuie să fie fost cu efect foarte sguduitor spre frați.

Aici vedem noi: 1. Cum să află cupa de părere furată în sacul lui Benjamin. (v. 1—12.) 2. Cum păsește Iuda în mijloc, pentru Benjamin cel după părere vinovat. (v. 14 etc.)

Întrebări: 1. Ce fel de primiro au aflat frații lui Iosef la el? 2. Cum fură ei lăsați acasă? 3. Dară cine să grăbi curând după ei? 4. Care pară arădică îngrijitorul contra lor? 5. Ce a rezultat căutarea făcută? 6. Cum să arătară frații la aceasta? 7. Ce coru îngrijitorul dela cel vinovat? 8. Cine pași deci înaintea lui Iosef în mijloc pentru Benjamin? 9. Ce putu deci Iosef cunoaște lămurit? 10. Cu cine îl putem noi asemăna pre Iuda ca garant?

Duminecă în 15 Iunie.

24. Cum iartă Iosef fraților săi.

I. Moisi 45, 1—15.

Cuvânt de aur: „Iacă, cât de frumos și cât de plăcut este, când frații locuiesc în unire!” Psalm 133, 1.

După ce a cercat Iosef aspru pre frații săi și putu cunoaște la aceasta, că ei acuma, atât către Benjamin cât și către tata lor, o de tot altă poziție

ocupară, ca mai nainte, acuma sosise pentru el vremea, a să descoperi fraților săi. El îi putu acuma ca pre frații săi saluta, deși erau oarecând vrăjmașii săi amarnici.

Aici vedem noi: 1. Cum să descoperi Iosef fraților săi. (v. 1—8.) 2. Cum îi trimete Iosef cu vestea cea bună. (v. 9—15.)

Întrebări: 1. Care impresie făcu garanța lui Iuda spre Iosef? 2. În ce să arată mișcarea lui cea adâncă? 3. Ce spuse el către frații săi? 4. Cum lucră aceasta veste spre ei? 5. Ce doria el dela ei? 6. Ce le spune el despre păcatele lor? 7. Cui descrie el venirea sa în Egipt? 8. Ce avea Dumnezeu de gând cu aceasta? 9. Cui să aducă deci frații aceasta veste cu grăbire? 10. Ce poteste Iosef dela tata și dela familia sa? 11. Cine voiește și cu noi să o facă așa?

Duminecă în 22 Iunie.

25. Iacob înaintea lui Faraon.

I. Moisi 47, 1—12.

Cuvânt de aur: „Și știm, că celor ce iubesc pre Dumnezeu, toate li se lucrează spre bine.” Romani 8, 28.

Cu mare mișcare s'a descoperit Iosef fraților săi, și cu vestea cea bună, ca tată-sau să vină la el cu tot cu familia sa, ia trimes el către casă. Înse până a nu pleca ei, era vestea, că frații lui Iosef au venit, ajunsă la Faraon deja, și el porunci, că frații să meargă încărcăți cu daruri și cu cară. Încă i-a și chiămat, a se muta la el în Egipt. Deci când ajunseră frații acasă și spuseră părintelui lor: „Iosef trăiește încă și e domn preste tot Egiptul”, nu o putu mai nainte crede. Dară când îi spuseră, ce solie i-a trimes Iosef și apoi văzu el carăle, cari îi le-a trimes Iosef, era fața lui vesel mișcată, și zise: „Mi destul, că fiul meu Iosef încă trăiește; eu voi merge, până nu mor.” Așa nu întârzia Iacob nimic mai mult, ci să grăbi, cât de iute putu, a veni la fiul său Iosef. Cu șaptezeci de suflete merse el jos și ajunse în provincia Gosem, care zăcea la marginea nordică a Egiptului. Aici merse Iosef naintea lui, și era acolo o revedere mișcată. Apoi era de lipsă, ca Iosef să înștiin-

teze sosirea tatălui și fraților săi la Faraon. Iosef învătă pre frații săi, ce să vorbească cu Faraon. Lui îi era pentru aceea, ca ei să fie cunoscuți înaintea lui Faraon și în Egipt ca păstori de vite, că păstorii erau înaintea egiptenilor o „uriciune.” Aici am fi gândit doară, că Iosef ar fi trebuit să încunjure aceasta, a face familia sa o uriciune egiptenilor. Inse la aceasta era o bună cauză și plan hotărâtă. Odată căpătără ei cea mai bună parte de pășunat; a doua, ce era mai important, nu s'ar amesteca egiptenii cu ei prin căsătorie, ci i-ar lăsa pentru sine, și în sfârșit au putut mai mulți căpăta locuri înriuritoare ca suprăveghiatori la vitele lui Faraon. Cum a prezentat deci Iosef pre frații și tată-său lui Faraon, ne spune lecțiunea de astăzi.

Aici vedem noi: 1. Cinci frați ai lui Iosef înaintea lui Faraon. (v. 1—6.)
2. Tata lui Iosef înaintea lui Faraon. (v. 7—12.)

Întrebări: 1. Care solie trimese Iosef și Faraon lui Iacob? 2. Ce zise el, când îi spusă fiii lui aceasta? 3. Ce făcu deci Iacob? 4. Cine merse naintea lui, când fu înștiințată venirea? 5. Cui prezentă apoi Iosef o câțiva dintre frații săi? 6. După ce 'i întrebă Faraon? 7. Din a cui cauză numai 'i primi Faraon? 8. Ce făcu Iacob cu Faraon? 9. Cum descrie el timpul vieții sale? 10. Ce făcu deci Iosef pentru familia venită? 11. Cum să îngriji el pentru toți de pâne? 12. Despre ce e Iosef o iecană credincioasă? 13. Ce ne învătă pro noi lecțiunea aceasta îndeosebi?

Duminecă în 29 Iunie.

26. Binecuvântarea temerei de D-zeu.

Proverbe 3, 1—12.

Cuvânt de aur: „Pietatea este spre toate de folos, având promisiunea vieții de acum, și a celei viitoare.”
I. Timot. 4, 8.

Lecțiunile pătrarului trecut s'au ocupat cu viața lui Iacob, deși în lecțiunile din urmă jucă fiul său Iosef rola principală. Capitolul de astăzi, care are binecuvântarea temerei de Dumnezeu ca cugetul principal, să fie deci prin lecțiunile privite ilustrată. Noi voim să vedem, că să poate aceasta face.

Iacob n'a cunoscut încă „legea” și ordinele, despre cari vorbește capitolul nostru. Aceste ordine le dădu Dumnezeu numai prin Moisi poporului Israil. Dară el cunosteă totuși pre Dumnezeu dela Isaac și avea încă și o conștiință în sânu lui său. El știa încă, că nu era drept, a minți tatălui său și a înșele pre fratele său, că el să temu, ca tata ar observa nedreptatea și l-ar blăstema în loc a-l binecuvânta. La aceasta avu mama mai mare vină, că ademeni pre fiu la așa păcat. Deci pentru că Iacob păcătui contra lui Dumnezeu, astfel să păgubi el de „anii cei buni” și de „pace.” Dară și Esau a lucrat nedreptate, când a nesocotit dreptul său de înțiuinaștere și îl vindu lui Iacob, și mai târziu au lucrat și fiii lui Iacob contra voii lui Dumnezeu, când erau așa mânioși pe Iosef și în fine îl vindură. Ei toți s'au păgubit de anii cei buni și de pace și au avut a trece prin mult năcaz și frică. Păcatul aduce cu sine dureri. Altcum era la Iosef, care să ținea de Domnul și întreba după voia lui și să apără din respecteri, a păcătui contra Dumnezeului său, el fu în tot locul părtaș charului și credincioșiei, că Domnul era cu el la Potifar și în închisoare, și în sfârșit îl făcu domn preste Egipt. Așa să lăsăm și noi a ni se scria în inimă voia lui Dumnezeu prin Duchul sfânt, atunci și noi vom afla ca Iosef „char și și înțelepciune, care să placă lui Dumnezeu și la oameni.” Când cunoscu Iacob pre Domnul în Bet-El și 'i se devotă lui, îl lăsă Domnul să afle char și înțelepciune înaintea lui Laban, așa că nu numai femeile sale ci și bogăție în vite, și în sfârșit când merse iarăși acasă, află char și înaintea lui Esau, de care să temu așa tare. Cât de mult char ajunsse Iosef, ne-au arătat lecțiunile despre tâlcuirea visurilor în închisoare și înaintea lui Faraon. În tot cazul atât Iacob cât și Iosef trebuia să se încreadă în Domnul. După „priceperea” lui regulă el darurile pentru Esau; dară numai binecuvântarea Domnului

după lupta cea serioasă cu Domnul o făcu, că Esau era cu cuget prietenos către el. După „priceperea“ lui să rugă Iosef de cupar, a nu uita de el; dară numai, când să încrezu Domnului din toată inima, veni vremea libertății și înălțării lui. Așa ar trebui și noi să ne încredem pe deplin Domnului și să ne amintim de El în toate căile noastre, atunci ne-ar conduce El și pre noi bine. Aceasta va fi așa minunat ca la Iacob și Iosef, ca la frați, când merseră spre Egipt și apoi fură aspru grăiți și așa conștiințos ispitiți, dară va fi spre mântuirea și binele nostru. Deci dară cine vrea să fie așa „înțelept“, că nu să teme de Domnul, acela va face rău în aceasta înțelepciune a inimei sale stricată, ca frații lui Iosef, când voiau să-l omoară și apoi îl vindură, ca să vază, ce sunt visurile lui. Ei erau destul de „înțelepți“, a înșela pre părintele lor, când muiară haina în sânge și o trimeseră apoi la el, dară ei nu să temură de Domnul și aveau mai târziu a se teme mult de Iosef, și conștiința lor le-a făcut dureri amare. Iară cine să teme de Domnul și să lasă condus de El, acela își ține corpul și sufletul sănătos, și Domnul îi dă prosperitate.

Dumnezeu ne-a făcut nouă, cari trăim în noul așezământ, mult mai mult bine, decât a putut-o face unui Iacob sau și lui Iosef. Binele lor era mai ales din lucruri externe, precum bogăția, onoarea, poziția stimată. Iar noi avem iertarea păcatelor, pace cu Dumnezeu, drept de fi alui Dumnezeu, nedejde vie și o moștenire vecinică cerească. Lângă acestea putem noi deveni bogați în Christos Iisus, Mântuitorul nostru. Dacă deci deja credincioșii vechiului așezământ au a „onora“ pre Domnul, și încă din „bunul și venitul“ lor, și Iacob să simți îndatorat, a vota Domnului zeciuala, cum o făcuse el în Bethel, cu cât mai mult ar trebui noi nu numai zeciuala, ci pre noi înșine cu toate ce avem, să ne punem la dispozițiune, deoarece El nu să lasă cinstit

de nimic. Cine îl onorează pre El din binele și venitul său, acela va grănare să se umplă și pivnițele să fie peste plin. Noi toți am fi mai bogați, dacă am avea pentru Domnul mai mult de prisos. Cu cât mai puțin avem noi pentru Dumnezeu, cu atâta mai puțin ne poate El binecuvânta și da nouă. Și El dă așa bucurios. Dară Dumnezeu este un Dumnezeu a „muștrării“. El vrea și trebuie să ne crească pre noi toți. Pentru aceea nu merge, cum noi vrem, ci cum El vrea. Dară creșterea lui este foarte înțeleaptă, și și pedeapsa lui e spre mântuirea noastră. Când primi Iacob muștrarea lui Dumnezeu și purtă și pedeapsa cu răbdare, când îi fu dată Lea în locul Rachelei, când îi schimbă Laban adescori plata, când fu Iosef luat dela el, acolo îl putu Domnul pregăti, că fu pe patul morții sale un profet mare și putu fiecărui fiu vorbi câte o binecuvântare, cum să și împlini mai târziu în sămânțele lui Israel. Când luă Iosef cu voie pe sine muștrarea Domnului și primi și pedeapsa nevinovată de inchiisoare voios, fără ca să murmure în contra Domnului, acolo îl putu Dumnezeu pregăti, că să fie destoinic și potrivit, a deveni un domn preste Egipt și să susțină mult popor în foamete. Când frații lui Iosef primiră muștrarea Domnului și luară pe sine și pedeapsa, când căpătară tot felul de purtare aspră și umilire dela Iosef, fratele lor necunoscut, atunci puteau fi pregătiți, a primi iertarea lui Iosef și a gusta mult bine prin el. Să primim și noi muștrarea și pedepsirea lui Dumnezeu în liniște și cu răbdare, că nu este mânia și urgia lui, ci mila și iubirea lui, care domnește deasupra noastră. Pentru că Domnul iubește, pentru aceea nu ne trece El nimic cu vederea, ci „pedepsește“, unde am meritat-o, dară nu din plăcere în pedeapsă, ci ca să ne îmbunească, să ne nobilizeze, să formeze în chipul lui Iisus. Și când Domnul ne „pedepsește“, totuși are plăcere în noi, ca un tată în fiul său, că și el muștră și pedepsește, ca să facă din el un

om brav, bun, folositor și nobil. Dumnezeu avu plăcere de Iacob și de Iosef și de frații lui Iosef, pentru aceea îi luă în muștrărea lui, îi pedepsi, unde era de lipsă, și-i pregăti, ca să fie patriarci demni iubitului său popor.

A treilea pătrar.

Pentru Duminecă în 6 Iulie.

28. Cum fu copilul Moisi scăpat de moarte.

II. Moisi 1, 22—2. 10.

Cuvânt de aur: Mateiu 18, 5.

MISSIUNE.

* Spuneți lauda lui. Prin grația lui Dumnezeu a fost din nou dată ocaziunea muzicanților butinceni a călători Luni, a doua zi de Paști, la Bonțești unde au putut iarăși vesti bunătața lui Dumnezeu la multe suflete. Bucuria fraților era mare, și pentru că au știut-o ei cu puțin zile mai înainte, că vom merge la ei, dacă bunul Dumnezeu ne va fi întru ajutor, au spus aceasta și celor din jur, ca să se bucure cu ei. Cu aceasta au și nimerit-o, că nimenui nu-i pica aminte, a zice „nu“, ei au venit cât de mulți „și s'a umplut casa de oaspeți“, spre cari a putut Regele cerului privi cu bunăvoință, afară dacă n'a fi fost oarecare, care să nesocotească haina de nuntă, cenoi nici nu am dori-ola nimene.

Timpul era frumos senin, și oarele trecură iute, în cari noi am putut sta în activitate pentru marele nostru În-vățător. Cuvântul a fost vestit prin fr. Sida T., conducătorul cercual, atât înainte de ameazăzi cât și după ameazăzi în prezența unui popor număros, care a umplut casa peste plin, că mulți stăteau afară din lipsa locului. Muzicanții Evangheliei încă au făcut ce le era cu putință, ca să împodobescă lucrul și să înmulțască bucuria poporului ales și rescumpărat alui Dumnezeu. Despărțindu-ne de acolo ne-a dus calea (cu trăsura) prin Cilulde-jos, unde oprindu-ne naînța casei,

în care să ține adunare (adecă casa anume de adunare stă gata clădită, dară încă nu e gata din lăuntru, să poate însă, că pe ziua înălțării Domnului să fie predată destinațiunii ei), ne-am dat jos suflând două cântări și pecând să aduna poporul să audă mai mult, noi ne-am făcut iarăși pe cale. Sperăm, că după voia Domnului vor auzi ei mai mult în ziua deschiderii adunării. Mergând mai departe, am ajuns la Căcărău, unde încă ne-am dat jos înaintea casei de adunare și am suflat două cântări încuragiind și aici turma cea mică a Domnului.

Deci Domnul, ca cuvintele și sămânța în aceea zi sămănată, să fie picat în pământ bun, ca să aducă roada insuțită spre mărirea gloriosului său Nume.

Unul din mijlocul muzicanților.

* Botez în Detroit Mich. America. Iubiților nostri frați! Venim a vă raporta o zi de bucurie din Dumineca de 13 Aprilie cu 6 suflete, cari s'au botezat cu botezul lui Iisus Christos prin primul păstor englez, în capela din strada Ferry și Hastings.

Aceste șase suflete sunt: 1. Tol Danilă din Boros-Roșia, Aradm.; 2. Ioan Hirina din Repszeg, Aradm.; 3. George Brădău din Tulka, Biharm.; 4. Valerie Timpian din Nyerő, Torontalm.; 5. Todor Corbian și 6. soția sa din Glogevet, Kisküküllőm. (Târnavă-mică).

Actul botezului s'a ținut de fr. numit la 4 oare după ameazăzi, și serviciul înainte mergător a fost ținut în limba română de către fratele Ilie Truța din Nagylak, care e bătrînul acestei adunare; la care ne-a foarte veselit inimile poporul ce ne-a cercetat, la vro 150 suflete.

Noi rugăm pe înduratul Dumnezeu, ca aceste plante de curând plantate în grădina sa, să crească spre a lui cinste și mărire, și ca să-i aducă mult rod.

Noi de aici vă dorim, ca înduratul Dumnezeu să vă binecuvinteze cu darul Duchului sfânt și să vă facă fericiți întru împărăția sa cea cerească Amin. Vă salut pre toți în numele Domnului Iisus. Pavel Șorban din Gurba.

DIFERITE.

Prin rîu.

O fată anume Nyangandi, care locuia lângă riul Ogowe în Africa de vest, veni într-o sâmbătă după amiază în luntrea ei cu doua legături de Platan, pre cari voia a le vinde missionarului. Când să îndepărtă, zise femeia missionarului către ea: „Acuma nu ți iertat a uita, că mâne este Duminecă, și ai făgăduit, a veni fiecare-dată!” „Da,” zise fata, „eu voi veni de sigur, dacă voi fi în viață.”

Și ea veni, dară nimene nu știa, în ce mod, până nu istorisi ea celorlalte fete, că preste noapte furară luntrea ei, dară ea venise calea aceea înotând. Curgerea apei era tare, apa era adâncă și rîul lat, dară după ce ea înota de-a curmezișul, îi reuși, a ajunge dincolo.

Dacă aceasta fată păgână, care numai puțin știa despre Evanghelie, își dădu atâta osteneală, a veni la adunare, cu cât mai puțină scuză avem noi, cari avem așa privilegiu prețioasă față de acea păgână, la care nu-i era de piedică fluviul cel repede, a merge la serviciul dumnezeesc, poate servi multor tînări de a creștinilor ca un exemplu serios.

Din Wgo.

PUBLICĂRI.

Regule stabile.

Banii pentru „Adevărul” să se tri-meată numai la adresa: **Welker Iosef**, Budapest, VII., Hársta-u. 33.

Serierile, înștiințările și reclamațiunile numai la **V. Berbecar**, Kőrösbökény, Aradm.

Cărți de cântări și tractate, precum și biblii și testamente să pot cere din amândouă locuri, dară pe lângă stările banilor din prezent, să nu ceară ori-și

cine fără de bani, adevă pe așteptare, că aceea nu să poate face.

Publicări pentru lucrurile comerciale, precum vinderi de mașine și alte lucruri mai mari nu să primesc, decât numai publicările de până acuma obi-cuite, d. e. oarecareva își caută servi, sau voiește a se băga în serviciu etc.

Epistolele, la care le trebuiește res-puns grabnic în oarecare cauză perso-nală, nu în privința foii, ori a altor lucruri missionale, să nu fie goale, adevă pentru respuns să se alăture marca de respuns, că noi avem cu mulți corespondență și mulți mai ușor pot plăti respunsurile dorite, decât unul la mulți. Nu uitați, a scria în epistole și numele vostru, și încă înțeles.

A plăti abonentul foii să nu negri-jiți, e foarte important pentru abonator și pentru editor.

Ce cărți să pot căpăta.

„Cântările Sionului” în pânză cor. 1.60, în piele 2.70, în legătură fină și aurita 4 cor.

Noutate! Cartea de note în legătură simplă 7 cor., în legătură fină 9 cor. peste 300 cântări (curând va fi gata).

Voiajul creștinului 60 fil.

Vechia flașinetă 30 fil.

Noutate! „Biruința Evangheliei” 20 fil.

Foi pentru misiune 20 fil.

Poate un om modern crede? 12 fil.

Există un Dumnezeu? 12 fil.

„Sâmbăta sau Dumineca” 15 fil.

Convertirea mea 10 fil.

Andrei Dun 10 fil.

Drugul de fer 06 fil.

• Ciuntul din Rotenstein 06 fil.

Paserile o văd 02 fil.

Icoane din lumea păgână 04 fil.

Isvoarele deșesturilor 04 fil.

„Lipsa dărnicii” 10 fil.

Biblii, testamente, tăblii de părete etc. etc. să pot căpăta la depositul nos-tru în Budapesta, VII., Hársta-u. 33. și la **V. Berbecar**, Kőrösbökény.

Redactor coresponsabil :

VASILIU BERBECAR.